

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **L. D.**, zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Kloknerova 2212/10, Praha 4, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2007, č. j. 6 Ca 231/2005 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2007, č. j. 6 Ca 231/2005 – 37, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 7. 7. 2005, č. j. FŘ – 7049/11/04, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 8 ze dne 2. 4. 2004, č. j. 77754/04/008914/7055, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o povolení obnovy řízení ve věci platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2000 vydaného Finančním úřadem pro Prahu 9 dne 29. 11. 2001, č. j. 239439/01/009913/0938. V odůvodnění rozsudku městský soud zdůraznil nutnost rozlišovat přezkumné řízení, jehož předmětem je platební výměr, od přezkumného řízení týkajícího se rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení, přičemž ve druhém případě je soud oprávněn posuzovat pouze otázku, zda byly či nebyly dány důvody pro povolení obnovy. Podle městského soudu je ze spisového materiálu zřejmé, že jak výzva správce daně ze dne 18. 10. 2001 k podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2000, tak platební výměr ze dne 29. 11. 2001 byly stěžovateli řádně doručeny na základě ust. § 17 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) a nabyly právní moci. Řízení tedy bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím. Pokud by platební výměr nebyl doručen, nemohl by vůbec nabyt právní moci a obnova řízení jako mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí by vůbec nemohla přicházet v úvahu. K žalobní námitce, že stěžovateli nebylo

v daňovém řízení umožněno uvést skutečnosti, z nichž by vyplynulo, že prostředky vložené na bankovní konta v roce 2000 nejsou příjmy podléhající zdanění v České republice, městský soud uvedl, že směřuje spíše proti způsobu vedení řízení, které skončilo vydáním platebního výměru. V nyní posuzované věci však soudu přísluší zabývat se pouze tím, zda byla v souladu se zákonem posouzena žádost stěžovatele o povolení obnovy řízení. Tento mimořádný opravný prostředek lze využít pouze tehdy, vyšly-li najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění uplatněny již v řízení o vyměření daně. Novými skutečnostmi je třeba chápat jen takové skutečnosti, které zde existovaly již v době rozhodování Finančního úřadu pro Prahu 9, a i přes svoji existenci nemohly být stěžovateli ani správci daně známy. Stěžovatelem uváděné skutečnosti však byly známy v době, kdy probíhalo daňové řízení, a pokud by stěžovatel řádně splnil svou zákonnou povinnost a reagoval na výzvu správce daně k podání daňového přiznání, měl možnost tyto skutečnosti uplatnit a prokázat. Proto jím uváděná skutečnost není zákonným důvodem pro povolení obnovy řízení podle ust. § 54 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní a poplatků. Při posuzování věci nelze přihlížet k tomu, že se stěžovatel o vydání výzvy k podání daňového přiznání a předmětného platebního výměru dozvěděl až následně, když tyto písemnosti je třeba považovat za řádně doručené v roce 2001. Pokud stěžovatel nevyužil svého práva podat řádný opravný prostředek proti platebnímu výměru, ve kterém mohl uplatnit své námitky, nemůže se jejich zohlednění domáhat v řízení o návrhu na povolení obnovy, neboť se nejedná o nové skutečnosti, které by mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohly být v řízení uplatněny bez zavinění účastníka řízení.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s. Stížní důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spatřuje stěžovatel v tom, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Dále uvedl, že při projednání jeho žádosti o obnovu řízení došlo k pochybení správního orgánu, neboť nezjistil přesně a úplně stav věci. Stěžovatel rovněž namítal, že se správní orgán nevypořádal náležitě s námitkami uvedenými v žádosti o obnovu řízení ani se skutečností, že byly naplněny zákonné důvody pro povolení obnovy. Stěžovatel se také domnívá, že „nejeví se spravedlivě nepřiznat existence zákonné důvody pro obnovu, když ve skutečnosti stěžovatel vůbec neobdržel jak výzvu správního orgánu tak i platebního výměru, v důsledku čehož defacto nemohl ani neměl prostor uplatnit včas svého práva jako např. odvolání proti platebnímu výměru atd...“ Stěžovatel plně poukázal na argumenty obsažené v návrhu na obnovu řízení, v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 2. 4. 2004 a v žalobě. Z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že správce daně na všechny námitky uvedené stěžovatelem v žádosti o obnovu řízení reagoval a v odůvodnění svého rozhodnutí se s nimi vypořádal. Na všechny námitky reagovalo finanční ředitelství také v žalobou napadeném rozhodnutí a v jeho odůvodnění jsou podrobně uvedeny důvody a skutečnosti, na základě kterých bylo rozhodnuto. Finanční ředitelství je tedy toho názoru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Argumentace obsažená v kasační stížnosti, kterou stěžovatel zpochybnil závěry obsažené v napadeném rozsudku, je velmi kusá a obecná. Kromě toho obsahuje kasační stížnost i nepřehlédnutelné chyby gramatické mající za následek obtížnější srozumitelnost. V této

souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že obsah a kvalita kasační stížnosti, s ohledem na dispoziční zásadu ovládající správní soudnictví, předurčuje i rozhodnutí soudu. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu.

Stěžovatel v kasační stížnosti sice uvedl, že správní orgán nezjistil přesně a úplně stav věci, že se nevypořádal náležitě s námitkami uvedenými v žádosti o obnovu řízení a že nezjistil přesně a úplně stav věci, z čehož dovedl nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí napadeného žalobou, ale k těmto obecným tvrzením neuvedl, v čem konkrétně pochybení správního orgánu spočívalo, ani v čem v této souvislosti spatřuje nesprávnost závěrů městského soudu. Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší za stěžovatele domýšlet, o jaká pochybení se může jednat a v čem spočívá nesprávnost právních závěrů městského soudu. Proto vzhledem k obecné formulaci uvedených tvrzení se nejedná o kvalifikovaný stížní důvod ve smyslu ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., kterým by se mohl Nejvyšší správní soud zabývat.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti tvrdil, že vůbec neobdržel jak výzvu správního orgánu, tak platební výměr. K tomuto tvrzení je především nutné zdůraznit, že v daném případě městský soud na základě podané žaloby přezkoumával rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení. Smyslem a účelem obnovy řízení je umožnit odstranění pravomocného rozhodnutí, které založilo svým adresátům práva a povinnosti, a nahradit je rozhodnutím novým. Obnova řízení je vždy zásahem do právní jistoty, a proto je její užití omezeno na poměrně úzce vymezené případy taxativně stanovené v ust. § 54 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Podle tohoto ustanovení se řízení ukončené pravomocným rozhodnutím obnoví na žádost příjemce rozhodnutí nebo z úřední povinnosti, jen tehdy, pokud a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve v řízení a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, b) rozhodnutí bylo učiněno na základě podvrženého nebo zfalšovaného dokladu, křivé výpovědi svědka nebo křivého znaleckého posudku, nebo rozhodnutí bylo dosaženo jiným trestným činem, nebo c) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a příslušný orgán o ní rozhodl dodatečně v podstatných skutečnostech, ovlivňujících výši stanovené daně nebo procesní postavení daňového subjektu, jinak. Při rozhodování o nařízení či povolení obnovy řízení zkoumá správce daně jen to, zda je v dané věci splněna některá z výše uvedených podmínek. Tyto meze rozhodování správce daně se pak promítají i do přezkumné činnosti soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci obnovy řízení.

Zpochybňuje-li stěžovatel doručení platebního výměru, zpochybňuje tak ve své podstatě právní moc tohoto rozhodnutí. Z ust. § 54 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků vyplývá, že základním předpokladem pro to, aby mohla být obnova řízení nařízena či povolena, je existence pravomocného rozhodnutí. To znamená, že není možné úspěšně žádat o obnovu daňového řízení dosud pravomocně neskončeného. Argumentace stěžovatele je vnitřně rozporná, protože se domáhá obnovy řízení z důvodu, který zároveň absolutně vylučuje, aby bylo řízení obnoveno. Městský soud proto v napadeném rozsudku zcela oprávněně poukázal na to, že pokud by platební výměr nebyl doručen, „nemohl by vůbec nabýt právní moc a obnova řízení jako mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí by vůbec nemohla přicházet v úvahu.“ To, že se městský soud otázkou doručení předmětné výzvy a platebního výměru nadbytečně zabýval i věcně, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozsudku irelevantní. Pokud stěžovatel v této souvislosti v kasační stížnosti plně poukázal mimo jiné na argumenty obsažené v návrhu na obnovu řízení, nelze ponechat bez povšimnutí, že v tomto návrhu výslovně uvedl, že „platební výměr nabyl právní moci dne 28. 1. 2002“ a současně v tomto návrhu doručení předmětného platebního výměru popřel. Vzhledem k výše uvedenému není námitka týkající se doručení výzvy k podání daňového přiznání a platebního výměru

způsobilá zpochybnit zákonnost rozhodnutí finančních orgánů o žádosti o obnovu řízení a pro posouzení zákonnosti napadeného rozsudku je zcela bezpředmětná.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu